

Een vluchtige liefde

Eerste druk, mei 2012
© 2012 Olga JansFunes

Vertaald uit het Spaans door Bart Beereboom

ISBN: 978-90-484-2390-3
NUR: 304

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Olga Jans-Funes

Vertaald door Bart Beereboom

*Een vluchtige
Liefde*

*Een vluchtige liefde
Argentijnse verhalen*

*Een vluchtige liefde
Het bedrog
Ik zag het al aankomen
De brief
Liefde achter de struiken*

Een Achtige Liefde

Ik keek naar haar mond, “Ja,” zei ze. “Ik ben het, Leda.”

Haar lippen waren vlezig en om haar mond lag altijd een milde glimlach. Haar hele leven had ze doorkruist met die glimlach. “Ja,” zei ze tegen me: “Dit is het einde.”

Ik wist natuurlijk wel dat ze op haar einde was, maar ik was cynisch en antwoordde haar: “Volgens mij hebben we nog wel even.” Ik betrok me zelf erbij, want ook ik moest me ergens aan vastklampen. Ik had heel wat moeilijke momenten meegemaakt en kwam langzamerhand aan het eind van een lange fase in mijn leven. Als gehypnotiseerd bleef ik naar die wat sensuele lippen kijken.

Op dat moment waren alleen die lippen maar zichtbaar in haar gelaat, dat bijna helemaal bedekt werd door een gordijn van kleurloos, broos en dood haar, dat warrig over haar hele gezicht viel. Haar ogen kon ik daardoor niet zien. Maar ik wist dat ze naar me keek. Wat me vreemd voorkwam was haar stem: altijd zo zacht, zo melodieus, dat je altijd zin had om er naar te luisteren. Maar ditmaal sprak ze haar woorden sissend uit, wat onzeker, niet zo duidelijk en vergezeld van een gepiep, dat werd veroorzaakt door haar oude astma, waardoor ik dacht: “Het lijkt wel of er slang praat.”

“Ja, Leda,” zei ik, en ik wist niet waarom ik dat zei, maar uiteindelijk moest ik toch wat zeggen.

Ik bleef naar haar kijken. Ze zat in een grote fauteuil, gaf er een paar klappen op en probeerde haar kapsel zo goed mogelijk achterwaarts te schikken. Na een paar pogingen lukte het haar uiteindelijk haar gezicht wat vrij te houden. Vervolgens strekte ze een arm en verschoof haar lichaam wat, maar haar gezicht bleef strak en onbewogen om maar, zo leek me, te voorkomen dat ik mijn fascinatie voor haar zou verliezen.

Zonder te kijken woelde ze in een la van het nachtkastje en, terwijl ze de la open liet staan, haalde ze een half vergeelde foto te voorschijn.

“Ada,” zei ze, onder een gepiep dat me eindeloos leek, “kijk eens naar deze foto.”

We waren al jarenlang bevriend, maar hadden elkaar nog nooit getutoyeerd. Haar wereld was een heel andere dan de mijne. En vanuit respect, geloof ik, letten we elk op onze plaats: we hielden een bepaalde afstand, maar er deden zich momenten voor waarin onze twee werelden zich zo met elkaar verenigden dat ze één en dezelfde werden.

Op de foto stonden drie vrouwen van rond de 38, 40 jaar. Ze zaten achter een tafel in een restaurant. Zij zat in het midden. Alledrie met diepe décolletés die hun mooi gevormde boezems toonden. Ze hadden allerlei sieraden om, waren keurig gekleed en opgemaakt. Ze glimlachten breed en hadden elk een feestmuts op het hoofd. Op tafel sigaretten, glazen, een emmer met champagne en een paar borden met gebak en bonbons. Hun gezichten stonden erg vrolijk. Op de foto was op achtergrond een passerende ober te zien, en mensen die aan een tafeltje zaten of aan het dansen waren.

Zij, Leda, stond er op met haar mysterieuze glimlach, dezelfde zoals ze die nu had, terwijl ze tegenover me zat, maar natuurlijk leek ze er totaal niet meer op; de tijd had zijn werk gedaan.

Met een trillende hand reikte ze me de foto. “Kijk eens,” herhaalde ze, alsof ze bang was dat me een detail zou ontgaan van wat ze me liet zien; de drie vrouwen die ik net beschreef. “Hier,” zei ze, en ze slaakte een lange zucht, en begon te vertellen. “Hier ben ik met Daniela en Marta, twee goede vriendinnen die net als ik verpleegster waren. We vierden mijn derde scheiding. Zoals u goed weet ben ik een paar keer gescheiden, nou ja, goed, ik hield het niet lang uit met mijn echtgenoten of zij niet met mij (een hele fijne glimlach te-

kende zich af rond haar lippen). Ik geloof dat het wederzijds was.” En na wat hortend gepiep, voegde ze er aan toe: “Ik hield wanhopig van hen allemaal, een gepassioneerde liefde, die echt was.” Ze hield een paar keer lang pauze; het was te zien dat het haar moeite kostte om te praten, maar ze ging toch door: “Ik gaf alles van mezelf totdat de teleurstelling kwam.”

“Als de liefde ophield, hield het op en daarbij hield het ook steeds op met dezelfde passie als waarmee het begon. Ik zou gewild hebben dat het niet zo was, maar er was niets aan te doen. Het was een kwestie van accepteren dat het intense vuur was gedoofd.”

Ze slaakte een diepe zucht, vermoeid, bijna zielig zou ik zeggen, van iemand die berust heeft in wat haar in het leven ten deel is gevallen en wat nu alleen nog maar herinneringen waren.

Na een langdurige stilte werd haar toon wat vrolijker en weer viel die verraderlijke glimlach, die ik zo goed kende, om haar lippen, toen ze verder ging: “Zoals ik je vertel Ada, en die nacht juist in dat restaurant, dat een orkest had met dansmuziek, pikte een donkere man me op om te dansen. Ja Ada, zeg ik je, een aardig donkere man. Ik was wat gedeprimeerd, omdat – weet ik veel – mijn laatste man al het geld had meegenomen, me had geslagen en ik zei al dat het niet allemaal rozengeur en maneschijn was. En dus ging ik dansen met die man, goed gebouwd, en met een aantrekkingskracht! Je had het pak eens moeten zien dat hij aanhad! En een gouden ring, zó groot (en op dat moment hield ze twee vingers een centimeter aan weerszijden van haar ringvinger). Maar enfin Ada, hij vroeg me ten dans net toen het orkest een tango speelde, en u weet, ik kan goed tango dansen; we leken wel twee modellen!

Toen ik jong was, was ik populair bij de mannen, ik was geen schoonheid, maar ik had charme. Mijn twee vriendinnen be-

gonnen als gekken te lachen en maakten gebaren. Ze vonden het leuk, weet ik veel! Al lachend en gebarend zei de een tegen de ander hardop: “Kijk Leda eens, ze heeft een ander; dit is echt een stuk!”

“Uiteindelijk maakte ik ruzie met die twee stommeriken, die als dwazen lachten en dus rekende ik mijn deel af en ging ik er vandoor met mijn nieuwe vrijer.

Zonder verder na te denken namen we een taxi en vroegen de chauffeur naar een van die vele pensions te brengen die langs de kanalen van Tigre lagen. Ik weet niet hoe lang we wel niet in die taxi reden. Die donkere was heel lief. Door de wijn en de champagne die ik had gedronken, had ik het warm en voelde me erg licht in mijn hoofd. We zaten nog maar net of we omhelsden en streelden elkaar en begonnen als bezetenen te vrijen. En ik moet zeggen dat dit wederzijds was. Zowel hij als ik voelden ons waanzinnig van liefde.

De taxichauffeur keek naar ons in de achteruitkijkspiegel en schudde een beetje zijn hoofd alsof hij zei: “Wat is dat voor een stel?”

Uiteindelijk stopten we bij een kleine steiger van een kanaal en vandaar namen we een pontje – een motorbootje, dat een hels kabaal maakte – dat ons na een overtocht stroomafwaarts, die toen eindeloos leek, overzette naar de andere kant. Volgens mij moeten we behoorlijk laat zijn aangekomen bij een of ander overnachtingplaats. We stonden in de open lucht, door de duisternis en het getjirp van de krekels omgeven. Op een paar meter afstand zagen we een heleboel golfplaten onderkokens. Vanuit de eerste kwam een flauw licht en door de heldere maan, die medeplichtig leek, konden we het uithangbord zien dat half verbogen boven de deur hing en dat heen en weer schommelde in de bries die toen waaide.

Het uithangbord was rood geverfd en met grote ongelijke letters stond er “HOTEL PER UUR.” En daaronder “HET LIEFDESHOEKJE” met dwars door de letters een pijl.